

[Bording.]

andre Mennesker her i Danmark være et af de vigtigste Programpunkter.

Jeg er nu tilbøjelig til at tro, at dette i høj Grad er en Overvurdering af denne Sag. Jeg tror slet ikke paa, at den Opfattelse er rigtig, som man ser fremsat af den højtærede Minister og disse ærede Medlemmer, at dette her i Virkeligheden er den sidste Tørn, der skal tages af de to Partier, der nu har Ledelsen i dansk Politik, at det er den sidste Hindring, der skal ryddes af Vejen for Landbrugets Trivsel og Fremgang. Naar denne Sag efterhaanden er kommet til at træde saa stærkt frem i dansk Politik, er det kun, fordi de Herrer har forstaaet ved et energisk Arbejde at piske den saa stærkt op. Det er næsten, som om man har villet give det Udseende af, at nu har man løst alle Vanskeligheder dels ad politisk Vej, f. Eks. ved at gennemføre den sociale Nedsikring til Fordel for Landbruget, dels ved at dele Millioner ud til de betrængte Formueejere, og saa har den økonomiske Udvikling i Verden bidraget sit ved at skabe bedre økonomiske Produktionsforhold for Landbruget, og Naturen har ogsaa ydet sit Bidrag i Form af en Rekordhøst i Aaret 1928, og man faar ved at høre paa de Herrer det Indtryk, at nu drejer det sig for Landbruget blot om at slippe over det sidste Skær, det sidste i Virkeligheden, der er tilbage af Landbrugskrisen, ved at frigøre sig for den Udplyndring, som Fattigfolk, det vil sige Landarbejdere og Landsbysmede, foretager overfor Landbruget.

Naar Stillingen nu er saadan, forekommer det mig, at man maa have slaaet fast, hvem der har Æren og Ansvar for, at denne Opfattelse har faaet nogen Tilslutning i Befolkningen, men jeg vil ogsaa sige, at hvis nogen tror, det er den almindelige Opfattelse i Landbruget, vil han komme til at opleve en af sit Livs største Skuffelser i den kommende Tid. De kan være overbevist om, at det er meget faa Landboere, der interesserer sig for dette Forslag; det er kun en Haandfuld Godsejere og Proprietærer, og det, vi i Vejleegnen kalder „Sofabønder“; langt den overvejende Part af Gaardmændene og Husmændene har ikke den fjerneste Interesse i denne Sag. Det kan De meget hurtigt og let faa bekræftet, hvis De vil gøre Dem den Ulejlighed at komme sammen med Gaardmænd og Husmænd ud over Landet. Det er lige meget, hvor De vil træffe dem ved deres Sammenkomster, i Forsamlingshuse, paa Møder, i Selskaber, paa Markeder o. s. v., overalt, hvor Landmænd kommer sammen og drøfter

det, som ligger dem paa Sinde, vil De aldrig møde det Spørgsmaal, om vi nu dog ikke snart faar gennemført den saakaldte „Tugt-huslov“. Der er ingen af de almindelige arbejdende Landboere, der interesserer sig det fjerneste for den. Nej, det, de interesserer sig for; naar de kommer sammen, og som kommer frem i deres Samtaler og Diskussioner, det er andre Emner; det er, hvis de er Optimister, den gode Høst, vi havde i Fjor, og de stigende Konjunkturer, og hvis det er den pessimistiske Opfattelse, der kommer frem i Diskussionen, saa er det ingenlunde den Udplyndring, som Landarbejdere og Landsbysmede foretager overfor Bønderne, man diskuterer, nej, det er den forfærdelige Rentebyrde, det er den Arbejdsløshed, der hærger i Landbruget værre end nogen Sinde i den sidste Menneskealder. Det er det, de er optaget af, det er det, de diskuterer, det er det, de spørger Politikere om, om der er nogen Mulighed for at mildne disse Forhold i den kommende Tid. Det, man interesserer sig for, er den store Arbejdsløshed i Landet, som de omvandrede Handelsfolk og Gaardsangere i Hundredvis er Vidnesbyrd om — da jeg f. Eks. forleden kørte til Stationen i 10 Graders Frost, saa jeg saadant et Par unge Mennesker staa og klimpre deres vemodige Melodier paa deres Musikinstrumenter. Det forekommer mig, at det er et karakteristisk, men sørgeligt Indtryk, man paa den Maade faar af Ungdommens Vilkaar i det moderne Samfund i et Land, hvor man dog skulde tænke, at vi alle sammen kunde have nok. Det, der først og fremmest møder en, det er Vanskeligheden for Ungdommen ved at faa Beskæftigelse. Og man kan være overbevist om, at langt den overvejende Del af den arbejdende danske Landbostand er fuldkommen klar over, at det, man skulde tale om og diskutere, det, man her i Rigsdagen skulde samle sig om at løse, det er Spørgsmaalet om at give Beskæftigelse. Og det, der ikke mindst er Tale om ude i Landkommunerne, og det, Sogneraadene i de forskellige Landkommuner i disse Aar bryder deres Hjerner med, er navnlig, hvorledes man skal mindske Arbejdsløsheden, der ikke mindst mærkes ude i Landkommunerne. Alle Vegne, hvor det arbejdende Landbrug, saavel Gaardmænd som Husmænd, kommer sammen, er man fuldkommen klar over, at aldrig nogen Sinde i den sidste Menneskealder har Forholdene været saa vanskelige for Landarbejderne som i Øjeblikket.

Det er interessant i denne Belysning at se, hvorledes alle Udtalelser fra Politikere, der i Venstreblade og for Resten